

си будно, да отправяте ума си къмъ възвишения свѣтъ.

Какво придобива човѣкъ, когато се свързва съ възвишения свѣтъ? Като мисли за възвишеното, човѣкъ възприема новото. Това не значи, че изведнѣжъ ще стане новъ човѣкъ и ще се отрече отъ старото. Новото постепенно измѣства старото, както новитѣ плодове измѣстватъ старитѣ. Вчера сте яли старъ плодъ, но щомъ дойде новъ, стариятъ отстъпва мѣстото си на новия. Когато новиятъ се свърши, пакъ може да ядете старъ. Не всѣкога старото е развалено или бракувано. Има стари нѣща, които не губятъ цената си, но ако новитѣ напълно ги замѣстватъ, естествено е тѣхъ да предпочитате.

Често чувате да се говори за новата, за положителната наука. Сжщевременно се говори за нѣкои стари философи. Запримѣръ, казватъ, че Лайбницъ развилъ философията си въ съчинението си „Монадология“, Кантъ — въ съчинението си „Чистиятъ разумъ“, Ремке пъкъ основава философията си върху „даденото“. Има нѣщо вѣрно въ философията на тѣзи учени, но има и нѣщо недоизказано. Сега трѣбва да дойдатъ новитѣ философи, да допълнятъ и преработятъ мисълта на старитѣ. Запримѣръ, подъ думата „дадено“ ние разбираме пжпка, която чака времето на своето проявяване. Когато дойде пролѣтъта, пжпката ще се разтвори, ще цѣвне, ще завърже плодъ, и наесень плодътъ ще узрѣе. Въ този смисълъ